WIE VEEL LIEFDE KRIJGT, KAN OOK VEEL GEVEN

Tijdgeest verkent het DNA van de liefde: hoe werkt de relatie van je ouders door op je eigen relaties? Eva (59) had als twintiger het gevoel te moeten kiezen tussen haar ouders en de man op wie ze verliefd was. Tot ze nieuwe inzichten kreeg.

tekst ***Rick Pullens*** *illustratie* ***Brechtje Rood***

'Mijn ouders waren gelukkig met elkaar, dat voelde je aan alles. Zelfs bij hun zestigjarig huwelijk was dat nog overduidelijk. We logeerden met de hele familie in een groot huis en zagen 's middags plotseling een katheder in de keuken staan. Met een rij stoelen. Er klonk bruidsmuziek, kort daarna kwamen mijn ouders de trap af, moeder in haar oude bruidsjurk, vader in jacquet.

'Vier je hoogtijdagen', zei mijn moeder altijd. Dat deed ze die dag ook. Geweldig. Mijn broer speelde ambtenaar van de burgerlijke stand, er was een bruidstaart geregeld en we kregen allemaal een potje met een sterretje erop, 'opdat we maar sterretjes mochten zijn in het leven'.

Mijn moeder was vroeger altijd thuis, mijn vader had een goede baan. We woonden in een groot huis met een oprit. Toch waren status en aanzien niet belangrijk. De accountant zei vaak tegen mijn vader: 'Koop toch nog een groter huis'. Dan antwoordde hij: 'Wat moet ik daar mee?' Hij had als kind in het Jappenkamp gezeten, dan weet je wat de essentie van het leven is.

Ik ben opgegroeid met enorm veel liefde. 'Al kom je in het gevang, dan nog zoek ik je op', zei mijn moeder vaak. Onvoorwaardelijke liefde. Ik kon ook echt kind zijn. Mijn ouders spraken in ons bijzijn nooit over grotemensenzaken. Die werden wel besproken, maar vaak pas 's avonds in bed. En je mocht niet boos gaan slapen. Zoals het in de Bijbel staat: 'Laat de zon niet ondergaan over uw boosheid'."

"Ik was 25 toen ik Chris ontmoette, op een feestje. Hij had zijn tweedehands Porsche voor

de deur geparkeerd. Toen hij zich voorstelde, flapte ik er uit: 'O, die galbak is van jou', waarop hij zei: 'Ik heb ook nog twee lelijke eenden'. Heerlijk. Het was meteen 'bam'.

Voor het eerst dacht ik: dit is een kerel die mij aan kan. Toen ik later onze horoscopen op elkaar liet leggen, bleek zijn Venus op mijn zon te staan, en andersom. Een *match made in heaven* dus. Chris was heel anders dan mijn ouders. Hij moest niets van de kerk hebben, terwijl ik gewend was om twee keer in de week naar de gereformeerde kerk te gaan. Hij was bovendien zes jaar ouder. Ik sliep bij hem, dat kon eigenlijk niet. Twee werelden kwamen elkaar tegen. Dat gaf stress. Alsof ik moest kiezen.

Al vijf jaar woonde ik zo'n 250 kilometer bij mijn ouders vandaan, ik was aan de andere kant van het land een opleiding gaan doen, toch zei dat niets over

'Zijn Venus stond op mijn zon, en andersom: een match made in heaven'

waar ik op dat moment innerlijk stond. Ik denk dat ik vooral bang was mijn moeder verdriet te doen, ik had zo veel liefde van haar gehad. Het verwarde me. Ik dacht: wie ben ik eigenlijk?

Ik besloot in therapie te gaan bij een oude boeddhistische dame. Ze zei: 'Jij zou eens helemaal alleen moeten zijn, dan kom je erachter wie je echt bent'. Ze had gelijk. Als je veel van mensen houdt, is het soms moeilijk je eigen pad te kiezen. Om los te komen. Dus maakte ik een rigoureuze keuze: ik besloot mijn familie een half jaar niet meer te zien. Mijn moeder vond dat verschrikkelijk, maar respecteerde mijn keuze – mijn vader trouwens ook. Ze hebben me nooit iets kwalijk genomen.

Ook Chris wilde ik niet meer zien. Ik zei: 'Ik ga niet weg bij jou, maar moet naar mezelf toe'. Hij was vol begrip: 'Ik hou van je en ik hoop dat we elkaar weer zien'. Een half jaar lang heb ik hard aan mezelf gewerkt, het heeft me bij mezelf gebracht. Inmiddels zijn Chris en ik dertig jaar getrouwd – mijn moeder was getuige op ons huwelijk. We hebben een enorme klik op spiritueel gebied. Hij doet aura-readings. Ik ben inmiddels regressie- en reïncarnatietherapeut. Voor mijn ouders was dat in het begin lastig, het stond ver van hun belevingswereld af. Maar mijn ouders hebben mij altijd mijn eigen weg laten gaan. Daar ben ik ze dankbaar voor. Onze band is altijd goed gebleven."

"Vooral sinds ik zelf moeder ben, besef ik: als je veel liefde hebt gekregen, kan je ook veel geven. Wie zich een geliefd mensenkind voelt, durft bovendien zijn eigen pad te gaan. Ik zie dat ook bij mijn kinderen, van wie er één na de middelbare school besloot met een vrachtwagen naar Noorwegen mee te rijden. Later sloot ze zich aan bij Extinction Rebellion, ze is al meerdere keren weggesleept tijdens zo'n klimaatactie. Natuurlijk botst het weleens tussen mij en mijn kinderen. Maar nooit lang. "Altijd blijven praten", zeg ik dan. Ik ga niet slapen voordat dingen uitgesproken zijn. Eén keer viel Chris al in slaap. Ik dacht: wel potverdorie, ga jij liggen maffen? Ik heb hem wakker gemaakt en gezegd: 'Luister. Zo doen we dat niet. Dit maken wij eerst even af'."

De namen in dit artikel zijn om privacyredenen gefingeerd. De echte namen zijn bekend bij de hoofdredactie.

Wilt u ook worden geïnterviewd over de invloed van ouders op uw relatie? relatiedna@trouw.nl